

MARCEL MINGERS, MR. EXTREMA

1 leven is te kort

Dat klinkt CEO- en imperiumachtiger dan het is. Een grote, vriendelijke beer komt binnen: „Ik heb een weddenschap lopen, een uit de hand gelopen grap. Tot Solar Weekend scheer ik me niet en moet er twintig kilo af. Vandaar ook de trainer, en ik moet elke dag een uur fiks wandelen. Een eveneens te dikke collega loopt vaak mee”, grijnst Mingers. Zijn tongval heeft een vleugje Limburgs behouden, in de verte klinkt nog een tikje Duits.

Marcel Mingers die het achterste van zijn tong laat zien? Online is niet al te veel van en over hem te vinden. Hij is niet zo dol op media, houdt niet van interviews en van in de belangstelling staan: „Ik ben maar een promotor. Laat mij maar achter de schermen. Ik kon op een gegeven moment niet meer over mijn eigen evenement lopen, al die mensen die iets van me wilden, me adoreerden zelfs. Doe mij maar een diepte-interview.” Hij wordt op zijn wenken bediend. „Dit vind ik leuk.”

Een goede bekende in de Eindhovense evenementenscene noemt hem ‘een toffe gast, creatieve geest, groot hart, personeel draagt hem op handen’. Geen bobo dus. Toch maar de voice recorder mee, elke minuut moet benut. Gelukkig praat Marcel vijf kwartier in een uur, pas halverwege het gesprek gaat het ‘adhd-erige’ spreektempo wat omlaag. „Ik heb

Het lichte appartement ligt boven het Extrema-hoofdkwartier aan de Tramstraat. In de voormalige dansschool van Van Vuuren, waar half Eindhoven kennismaakte met de quick quick slow. Hij heeft krap twee uur tijd voor ons, althans, die tijd maakt personal assistent Wieteke in zijn bomvolle agenda. Daarna staat de personal trainer ingepland.

TEKST: MARIE-JOSÉ DEKKERS
FOTO'S: GERARD VAN HAL

een beetje veel gewerkt, de laatste tijd”, klinkt het bijna verontschuldigend. Marcel had al vroeg door wat hij wilde doen als ie groot was: „Geen piloot of brandweerman, maar ondernemer. En in de entertainment. Mensen vertroetelen, vermaken met lifestyle, niet zomaar feestjes geven, maar er echt mijn werk van maken. Grafisch werk en mode trokken me ook. Ik heb een modeopleiding gedaan van een jaar, maar ik merkte al snel dat het

moelijk zou zijn daarin voet aan de grond te krijgen. In elk geval wilde ik de creatieve sector in. Het ondernemende zat er al vroeg in. Ik verkocht al jong tekeningen, had bijbaantjes op mijn twaalfde, een stickerbedrijfje. Mijn eigen ding doen. Toen ik acht was, net mijn communie gedaan, heb ik van mijn cadeaugeld zestig boekjes postzegels gekocht. Op elk verkocht boekje verdiende ik een gulden. Dat mocht ik houden van mijn moeder, de rest ging op de bank.”

Vrijheid

„Na de mavo ben ik op mijn negentiende gaan werken in een kledingzaak en vervolgens in het bedrijf bij mijn vader. Die heeft in Duitsland een soort SRV-bedrijf, Mingers Frischwaren. Ik heb twee jaar hard en veel gewerkt. Ik zag heel snel dat ik dat niet mijn hele leven wilde blijven doen. Het werd het Grafisch Lyceum in Eindhoven, dus stoppen met werken en terug de schoolbanken in. Maar die opleiding heb ik niet afgemaakt, want op mijn 22e begon ik Extrema. Daarvoor – ik was zestien – organiseerde ik al evenementen, kleintjes, voor honderd à tweehonderd man. Ook tijdens mijn werk ben ik dat blijven doen. Het grafische werk kon ik er goed bij gebruiken en feestjes geven vond ik wel bij mij passen. De opmars van de elektronische muziek ontdekte ik op Ibiza en in België. Ik vond het een aparte manier van vrijheidsuiting, een nieuwe manier

van bewegen, iedereen stond gewoon op de dansvloer, meisje-jongen, meisje-meisje, dat maakte niet uit. Het was vrijer, iedereen mocht zichzelf zijn, gay, zwart, iedereen had het gewoon naar zijn zin, het was minder naar elkaar kijken. In 1992 ben ik alleen begonnen, maar na een paar evenementen heb ik Sander (van der Sluis, red.) erbij gevraagd. Eigenlijk voor de administratie, hij was toen met een SPD-opleiding bezig maar dat werd niks. Hij kreeg aandelen, tja, feestjes hè?" Extrema stond toen voor extravagante en bijzondere dingen doen, buiten de grenzen durven gaan. Het zeepaardje in het logo was de mascotte: „Heel eerlijk, vond ik gewoon een mooi symbooltje, een bijzonder diertje. Staat voor liefde, respect." De sterretjes kwamen er later bij: „Voor het united-gevoel."

Serious business

In zijn tweede thuis op Ibiza is hij groot geworden. „Toen ik er eind jaren negentig twee jaar woonde, was ik eindelijk geen Limburger meer; in het Engels hoor je dat niet. In de beginperiode van Extrema heb ik er veel last van gehad, soms werd zelfs minachtend gedaan over 'beneden de rivieren'. Media, sponsorwereld, TME, Telegraaf, zelfs collega-organisatoren; ik werd niet helemaal serieus genomen. Gelukkig is dat nu anders. Ik begon als jong menneke op Ibiza evenementen te organiseren in de coolste clubs van Europa. Pas toen werden we in Nederland voor vol aangezien, óók ik, als persoon. Dat hele accentgevoel, mijn beleving veranderde. Zo begon onze groei, we hadden een heel andere status, kregen erkenning, respect. We verkochten in het seizoen zo'n tweeduizend reizen naar Ibiza, we hebben

er de eerste storm Nederlanders veroorzaakt. De eerste keer Tiësto daar? Dat was bij mij. Een lastige, leerzame maar heerlijke tijd." Extrema Outdoor maakte zijn bekendheid. Ook dit jaar komen er weer 45.000 mensen voor de zestiende editie naar Aquabest. De verdiensten hiervan gaan linea recta door naar alweer het volgende event: Solar Weekend, dit jaar op 5, 6 en 7 augustus bij de Maasplassen in Roermond. „Met Solar gaan we nu de zevende editie in. De tonnen aan startkosten zie ik niet als verlies, maar als investering. De eerste keer was al zo mooi, met maar een paar duizend bezoekers, toen wist ik al honderd procent

'IK WAS EIGENLIJK DUITSER, MAAR HEB ME ALTIJD NEDERLANDER GEVOELD'

zeker dat het een van de leukste festivals van Nederland zou worden. Dat is het ook! Creatief, crossover, dynamisch. Je opent echt je ziel; mensen die depressief zijn, komen er gegarandeerd genezen van terug: kleuren, theater, circus, iedereen is blij, achthonderd kunstenaars. We gaan dan ook dit jaar van tevoren al uitverkoopen: 25.000 kaarten."

Net als Solar is ook zijn tweede bedrijf Timoco snel gegroeid: „Dat begon als eerste in Nederland met online ticketverkoop, voor Extrema. Het systeem hebben we doorontwikkeld; opnieuw gebouwd, nog professioneler, fouten eruit gehaald. Er werken veertien mensen in het kantoor op Strijp-S. We zijn niet het grootste ticketbedrijf in Nederland, wel het meest servicegericht."

Na Extrema Outdoor, dit jaar voor het eerst ook in België (15.000 kaarten) en voor het tweede jaar in Noorwegen, gaat Mingers opnieuw met zijn business internationaal. Een jaar op proef op Ibiza met e-ticketing en in Engeland en Duitsland is hij eveneens aan het opstarten. Bouwen, daar is het Mingers om te doen. „Als het eenmaal staat, dan zet ik een goede manager of MT aan het hoofd. Ik raak snel verveeld. Vaak maak ik alleen de eerste

schetsen, het concept. Ik heb een team om me heen dat daarmee aan de slag gaat. En ik kijk over de schouders mee. Dat vind ik het leukste om te doen: van de ene naar de andere kamer gaan."

Familie

Praten over zijn jeugd raakt een gevoelige snaar. Wat schoorvoetend vertelt hij over de scheiding van zijn Duitse vader en Nederlandse moeder, toen hij negen was: „Ik was eigenlijk Duitser, maar heb me altijd Nederlander gevoeld en ik ben ook genaturaliseerd. Ik heb toen heel snel mijn eigen weg moeten vinden. We hadden niet veel geld, mijn moeder moest werken. Ik zat op een katholieke school, daar werd ze niet geaccepteerd door leraren én leerlingen. Een heftige periode, ook voor mij. Het allerheftigste was wel dat ik als Duitser in de grensstreek ook niet werd geaccepteerd. Moet je nagaan, dat is nog maar dertig jaar geleden! Ik heb er veel last van gehad, was een heel verlegen, onzeker jongetje in die tijd. Ik heb veel moeite moeten doen om daaruit te komen. Op de mavo was mijn Duitse accent weg. Ik was zo gelukkig dat niemand meer kon horen dat ik Duitser was! Maar de basisschool, het pesten, dat was een drama."

Het verlegen jongetje kwam nog even om de hoek kijken in Noorwegen: „Mede dankzij aanbevelingsbrieven van drie Nederlandse burgemeesters konden we daar onze eerste Outdoor houden. Toen kreeg ik ook een persoonlijke uitnodiging van koningin Beatrix voor de receptie tijdens haar staatsbezoek. Te gek. Weer wat anders dan blauwe brieven of 'In naam der Koningin', hahaha! Ze zat tien meter van me af, maar ik durfde haar geen hand te geven."

Extrema werd zijn persoonlijke missie. „Daardoor heb ik erkenning gekregen voor wie ik ben en wat ik doe. Dat heeft me geholpen om me persoonlijk te ontwikkelen, dat had ik zeker nodig. Ik heb er hard voor gevochten, de eerste tien jaren waren niet winstgevend. Ik ben zelfs failliet gegaan, moest ik echt bij mijn moeder gaan eten om geen honger te lijden. Mijn curator vergeet ik nooit meer. Wilde ik een kopje koffie aanbieden, mocht dat niet; 'is niet meer van jou'. Mijn horloge werd afgepakt, ik stond te trillen op mijn benen. Ik was 25 en was failliet, had veel te veel ruimte, ook gekregen, om facturen maar te laten opschrijven. Het ging om honderdduizend gulden, maar door alle bijkomende kosten werd het bijna vier keer zoveel. De curator kwam heel strikt

binnen, maar in een week tijd hadden we hem zo enthousiast gemaakt dat hij ons echt ging helpen en daarmee zijn ontslag kreeg. Mijn moeder is toen een paar jaar eigenaar van Extrema geweest. Ik werkte als vrijwilliger en ik heb geprobeerd schulden van leveranciers af te betalen, maar dat lukte niet helemaal. Extrema Magazine heeft me de kop gekost, niet de evenementen. Ik was onervaren, zat er zelf met een VOF privé in. Ik wist niks van de tijdschriftenbranche, daar moet je een lange adem voor hebben. Maar dat was mijn kindje,

tja, grafisch ontwerper, hè? Extrema zelf was levensvatbaar, gezond maar geen vetpot, ik kon er toen niet van leven, we draaiden break-even. Het was een heftige tijd, veel geleerd dat wel, maar ik wil het nooit meer meemaken. Je leert om minder risico's te nemen, betere inschattingen te maken en bedachtzamer met dingen om te gaan. Organiseer ik nu een evenement, dan kan ik dat betalen, kan ik doorgaan als het verliesgevend is. Er moeten nog veertig mensen van eten." Moeder Regina woont een kilometer verderop,

werkt voor en moedert over Extrema en ze slaat geen evenement van zoonlief over. „Nu is ze vooral oma. Toen ik pas begon, plakten we samen posters. Ze was toen net zo oud als ik nu, we schelen maar twintig jaar. Ze verkocht kaartjes, achter de kassa. Ze was eigenlijk mijn eerste medewerkster."

Vader Helmut is hertrouwd en woont in Duitsland. „Ook hem zie ik vaak, net als mijn halfbroer en -zus Justin en Fabienne. Vorig jaar had ik het idee om mijn vader naar Solar te laten komen met de SRV-wagen. Beetje als gim-

PASPOORT

Naam: Marcel Mingers

Geboren: 6 mei 1970

Familie: relatie met Noorse Lena, samen ouders van Julia (1,5 jr).

Opleiding: Mavo, aMBO, HBO grafisch ontwerper, HBO Bedrijfskunde

Bedrijf: Minghold met 40 m/v personeel: Extrema, Extrema Music, Timoco (e-tickets en gastenlijsten-relatiebeheer), Concept Catering en Studio 112 (verhuur eerder gebruikte decoraties, productiematerialen en inflatables)

mick, het werd een groot succes, verse broodjes, kaas, fruit voor de campinggasten, lekker goedkoop. Dit jaar komt hij ook weer, gaat het bedrijf twee dagen dicht.”

Marcel wilde zelf ook altijd kinderen: „Nagtig relaties had ik zoiets van ‘laat maar zitten, gaat niet meer gebeuren, daar heb je toch een vrouw voor nodig’. Toen kwam ik Lena tegen. Op de valreep, hahaha! Drie maanden na onze ontmoeting was Lena zwanger van Julia. Terwijl ik altijd tegen anderen zei dat ze rustig aan moesten doen, niet meteen gaan samenwonen.

In oktober zijn we drie jaar bij elkaar.”

Staat Julia over een jaar of vijftien op papa's feestjes te dansen? „Naar Solar gaat ze nu al mee. Ik heb er mijn eigen kleine ‘area’, caravanetje, keuken, barretje en speeltuintje erbij, we bivakkeren er een hele week, mijn moeder, vrienden gaan mee. Ik zie wel aan kinderen van vrienden dat ze op hun zestiende alles al gezien en meegemaakt hebben. Dat ‘spoil’ wil ik voorkomen. Ik vind het belangrijk dat er nog dingen te ontdekken vallen, dat ze op haar tiende nog volop kan knutselen.”

Zijn ‘feestjes’ gaan om meer dan muziek alleen: „Een evenement moet in balans zijn. Je moet het gevoel krijgen dat je thuis komt, net als bij mij in huis. Je voelt je fijn, je voelt je welkom, je moet de liefde en passie voelen waarmee aan het evenement is gewerkt. Of je nou wel of niet van de muziek houdt.”

„Je kunt twee soorten evenementen organiseren: die waar mensen behoefte aan hebben, eigenlijk voor ze het zelf in de gaten hebben. Of je doet wat de meute wil, een trend volgen, een fase later. Wij zijn meer van het eerste, we

kijken wat er leeft in de maatschappij, daar spelen we op in, gebruiken we als kapstok van een concept. Ik heb dat heel vaak, dat ik zie wat mensen leuk vinden. Heb ik te veel rust, dan komt er heel veel los in mijn hoofd aan ideeën. Ik kan dat niet echt verklaren. Als ik terugkijk op mijn leven, word ik knettergek van mezelf. Ik moet me beheersen om niet te veel te doen. Ben ik met tien dingen bezig, dan heb ik er nog wel negentig op de plank liggen waar ik iets mee wil. Voor mij is één leven te kort. Ik wil nog een boek schrijven, een tv-programma maken, entertainment met een sterk filosofische inslag. Een film maken lijkt me ook te gek. Met Timoco wil ik binnen vijf jaar een Europese lifestyle bieden via het internet: be my guest. Het gaat mij om de kick, niet om het geld verdienen. Moet ik nog een grotere auto? Ik heb al een superleven, we wonen afwisselend hier in de stad, in Noorwegen in het huisje bij zee van Lena en op Ibiza in het lekkere weer.”

Bij Marcel klinkt zo'n opsomming niet als ambitie, maar als ongelimiteerd dromen. „Ik maak ze waar, ze komen heel vaak uit bij mij. Net als op Solar; alles doen wat je leuk vindt. Na twintig jaar weet ik wel hoe ik concepten moet maken, dingen moet aanpakken, hoe je de beste manier vindt voor de daadwerkelijke uitvoering. Je leert hoe het spel steeds sneller gespeeld kan worden.”

Weer blikt hij vooruit. De vele aanvragen voor Extrema Outdoor in andere landen belanden nog even in de koelkast: „Nu eerst stabiliseren en beheerst groeien. Als de boel niet goed manageable is, wil ik er mijn vingers niet aan branden, dat zorgt alleen maar voor stress. Het

moet wel leuk blijven.” Wel is Marcel bezig met de ommezwaai van Extrema Outdoor op Aquabest: „Ietsje minder mensen om de sfeer te behouden, al is dat niet echt commercieel, knusser, gezelliger, meer loungen, leuke dingen, design en kunstenaars, maar wel strak gepresenteerd. Een andere emotie.” Het thema ‘Sharing Secrets’ wordt spannend ingevuld, met verborgen podia, blacklights, neonverf: „We hebben het Guinness Book of Records aangeschreven voor het grootste podium ter wereld,” glundert hij al bij voorbaat.

‘IK HEB NIKS TEGEN TEGEN EEN DRANKJE OF EEN PILLETJE, MAAR KEN JE GRENS’

Hij houdt van vernieuwing, dus ook niet van oude muziek. „Plaatjes uit de jaren tachtig? Leuk, maar ik kan er niet meer naar luisteren. Woodstock had ik ook niet mee willen maken. Ik houd niet van blowen en niet van rockmuziek. Ik heb niks tegen een drankje of een pilletje, maar ken je grens. Daarom hebben wij een zerotolerancebeleid op onze evenementen, omdat mensen er niet goed mee om kunnen

gaan. Gelukkig hebben we, zeker bij de dagfestivals, best wel verstandig publiek; we hebben er geen last van. We doen er op een positieve manier alles aan om drugs te bestrijden, te laten zien dat ze niet cool zijn. Je eigen energie is veel leuker. Ik zal ook nooit wasted van alcohol zijn, maar houd wel van stappen. Het bloeit de laatste tijd hier in de stad, zeker rond De Bergen. Al is het wat lastiger voor veertigplussers, maar dat zei mijn moeder ook al toen ik twintig was. Ik mis alleen een stamkroeg, om met vrienden naartoe te gaan.”

Wereldburger Marcel heeft drie dingen aan te merken op zijn hoofdzetel: „Geen rechtstreekse vluchten naar Oslo meer. En dat betonnen blok van een Effenaar, daar begrijp ik niks van.” Dat blok is dan ook aardig beeldvullend in zijn uitzicht. „Plus het vergunningstraject. Ik wacht al anderhalf jaar of ik hier mag gaan verbouwen, we willen meer ruimte en een Solarcafé erbij, als creatieve hoek voor eigen gebruik. Ik ben nu drie aanvragen verder, heb twintig man die aan het werk willen. Doet me denken aan toen ik in de voormalige bioscoop Rembrandt een tijdelijke club wilde; negentien vergunningen voor nodig, negentien verschillende afdelingen die niet met elkaar communiceren.”

Voor de rest is Eindhoven zijn stad: „Een arbeidersstad die goed op weg is, toch een Rotterdam worden, maar dan wel gemoedelijk”, grinnikt hij. „Kijk naar Strijp-S, de Lichttoren en hoe heet die walvis ertegenover ook alweer? Ik vind het een fijne stad, creatief, leuke mensen. Je hebt hier alles wat je wilt, zonder de Randstaddrukte.”

‘Sharing Secrets’ is het thema van Extrema Outdoor 2011 op zaterdag 16 juli op Aquabest.

FOTO: MIKE BREEUWER